

Szöllősi Zoltán

## Elhullajtott versek

1967–2017

### II.

Hiszen az élet  
csak öldökölve élhet –  
így az ember is.

### Haló idő

Volna már minden mindegy,  
sok a világnak foltja,  
fehéren habzik a Nap,  
fekete kedvem oldja.

Ősz van most, ősz, és esik,  
nem levél, nem az eső,  
az idő szakadozik,  
az idő: haló idő.

Új kor jön, pucér jövő,  
versem dallama elül,  
szellem és lélek retteg  
dolgavégezetlenül.

SZÖLLŐSI ZOLTÁN (1945) költő, műfordító. Összegyűjtött versei *Fölöttem a tenger* címmel 2014-ben jelent meg a Hítel Könyvműhely kiadásában.

## Csak tél lehet

Akartál volna őszi rendet,  
de látod, leözönlenek  
mennyeiből is az angyalok,  
és megsüketül Isten benned.  
Vonulásuk csak tél lehet.  
Havazó csöndjük hallgatod.

És belepnek dúcot, szegletet,  
szemed gödrét, szájad gödrét,  
belepi szárnyuk homlokod.  
Évszakaid régen nincsenek.  
Amit teszel, tegyed önként –  
ingedet is ha megnyitod.

## De nehéz

Mire még várnom tavaszig,  
út már nékem álló helyem is,  
rám akár Nap is havazik,  
képzeletem tengerig levisz.

Túl vagyok már az ötvenen,  
csak versemben lehetek szabad.  
De nehéz, Uram, értenem:  
utam szívem s talpam közt maradt.

Fehér a hó, mint fönt a Nap,  
éppen olyan vakítón fehér,  
égbe tolhatom ujjamat,  
hideg fénnel telt edény a tér.

# Lengedező

Lengedező bolyhos eső  
Szinte havazik  
Bánatvivő fáradt idő  
Ősz is tavasz is

Hova véled dúdolt ének  
Ily kétségekből  
Szívem megett város remeg  
Feledésbe dől

Hazafelé mért lefelé  
Visz mindig az út  
nem csak szóban de valóban  
Alföldi vasút

Lengedező bolyhos eső  
Szinte havazik  
Bánatvivő fáradt idő  
Ősz is tavasz is

# Amerre utam visz

Farkas Olivérnek

Mi tarthatna vissza,  
(boromat más issza)  
szám szomjamat kiáltsa!  
Nem magamtól értem  
kereszténységem  
ilyen gyarló fokára.  
Szívemtől hevülten  
másokkal vegyültem,  
társam legyen, s hiába.

Vissza mi tarthatna,  
(kenyerem más falja)  
szám éhemet kiáltsa!

Nem magamtól értem  
keresztényiségem  
ilyen gyarló fokára.  
Adnám-e?, elveszik,  
nem tudhatom meg itt  
mennyi szívem jósága.

Vissza mi tarthatna,  
(versem más nem hallja)  
szám csöndemet kiáltsa!  
Nem magamtól értem  
keresztényiségem  
ilyen gyarló fokára.  
Amerre utam visz,  
alatta már föld nincs –  
fellegajtóm kitarva.

## Ennyi csak

Nyírségi tanyánkról költöztünk  
akkor messzi Baranyába,  
nem mozdult utánunk semmi,  
csak pulikutyánk, a Dráva.

Emlékszem, akácok árnyéka  
áztatott udvart és házat –  
Költészet maradt máig e kép:  
szárazak voltak az árnyak.